

існує необхідність обґрунтування вибору протимікробного засобу для специфічного лікування хворих тварин. Тому оцінка стану та моніторинг резистентності мікроорганізмів до антибіотиків допоможуть у боротьбі зі стійкістю бактерій до протимікробних препаратів

Мета роботи – провести моніторинг полірезистентних штамів бактерій від дрібних тварин у Дніпропетровській області.

Матеріали і методи досліджень. Матеріалом для досліджень був біологічний матеріал, відібраний від дрібних тварин у Дніпропетровській області. Висів матеріалу проводили на живильні середовища для культивування широкого спектру мікроорганізмів (серцево-мозковий бульйон, кров'яний агар). Для первинної диференціації бактерій робили пересіви на селективні та диференційно-діагностичні середовища. Ізольовані культури ідентифікували за морфологічними ознаками, тинкторіальними, культуральними та біохімічними властивостями [1]. Чутливість виділених культур до антибіотиків визначали методом дифузії в агарі з використанням паперових дисків з антибіотиками [2].

Результати дослідження. У результаті досліджень було встановлено, від дрібних тварин виділено *Staphylococcus aureus* (41,3 %) та *Staphylococcus haemolyticus* (34,7 %). Інші види мікроорганізмів зустрічались значно рідше, зокрема *Streptococcus canis* (10,7 %), *Escherichia coli* (9,0 %), *Pseudomonas aeruginosa* та *Streptococcus pyogenes* (по 5,3 %).

У 10 % випадків з біоматеріалу дрібних тварин були ізольовані асоціації бактерій, до складу яких входили мікроорганізми двох видів: *Staphylococcus haemolyticus* + *Pseudomonas aeruginosa* (або *Escherichia coli*), *Staphylococcus haemolyticus* + *Staphylococcus aureus*, *Staphylococcus aureus* + *Pseudomonas aeruginosa* (або *Escherichia coli*).

При визначенні чутливості бактерій до антибіотиків було встановлено, що більшість культур (57 %) були полірезистентними. Найчастіше виявлялася стійкість до тетрацикліну та стрептоміцину. Слід зазначити, що поряд з полірезистентністю, більшість культур (73 %) виявилася чутливими до ципрофлоксацину.

Висновок. У Дніпропетровській області від дрібних тварин виділяють 57 % полірезистентних штамів бактерій.

Список літератури

1. Определитель бактерий Берджи / [Хоулт Дж., Криг Н., Снит П. и др.]; под. ред. Дж. Хоулта [9 изд., 2-томное]. – М.: Мир, 1997. – 799 с.
2. Лабораторные исследования в ветеринарии. Бактериальные инфекции: Справ. / Под ред. Б. И. Антонова. – М., 1986. – 392 с.

УДК: 636.09-051:616.5:378 (477)

РОЛЬ ВЕТЕРИНАРНОЇ ДЕРМАТОЛОГІЇ У ПІДГОТОВЦІ ЛІКАРІВ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ У ВНЗ УКРАЇНИ

Іовенко А.В., к.вет. н.

Одеський державний аграрний університет, м. Одеса, Україна

У тезах викладена коротка аналітична інформація щодо ролі ветеринарної дерматології у підготовці ветеринарних лікарів в Україні.

Ключові слова: ветеринарна дерматологія, дерматологія дрібних тварин, ветеринарний лікар.

The abstracts provide brief analytical information on the role of veterinary dermatology in the training of veterinarians in Ukraine.

Key words: *veterinary dermatology, small animal dermatology, veterinarian.*

Постановка проблеми. У ВНЗ України незаразні хвороби шкіри тварин вивчаються епізодично у курсі «Спеціальної хірургії»; окремі заразні хвороби шкіри вивчаються

студентами на курсах «Епізоотології та інфекційних хвороб» та «Паразитології»; дерматологічні прояви окремих внутрішніх хвороб тварин вивчаються у курсі «Внутрішні хвороби тварин» тощо. Однак це не охоплює повний спектр вивчення хвороб шкіри тварин, а особливо хвороб шкіри собак та котів. Останнім часом захворювання шкіри у собак та котів займають одне з ведучих місць серед хвороб, які зустрічаються у цих видів тварин. Алергіям, аутоімунним хворобам шкіри, атопічному дерматиту та іншим хворобам шкіри приділено недостатньо уваги або взагалі вони не розглядаються.

Виклад основних матеріалів дослідження. У ВНЗ України та деяких інших країн бувшого Радянського Союзу готують ветеринарних лікарів тільки широкого профілю. Це означає, що лікар, отримавши диплом, не володіє якою-небудь конкретною спеціалізацією. Якщо він вирішує присвятити свою роботу якомусь напрямку, він самостійно починає читати, відвідувати курси підвищення кваліфікації і проходити стажування, купує та перекладає іноземну літературу – тобто навчається самостійно. У теперішній час активно розвиваються різні школи післядипломної освіти, які дозволяють лікарям отримувати готову, добре сформульовану інформацію [1].

Ветеринарна дерматологія, а саме дерматологія дрібних тварин (котів та собак) як самостійна дисципліна не читається у ВНЗ України на відміну від ВНЗ європейських країн. Так, в Естонському університеті природничих наук на факультеті ветеринарної медицини та наук про тварин ([Institute of Veterinary Medicine and Animal Sciences](http://www.vetmed.ee)) читається курс з дерматології дрібних тварин (small animal dermatology), лектор – Світлана Белова, дипломований ветеринарний дерматолог (dipl ECVD – дипломант Європейського Коледжу Ветеринарної Дерматології) [2].

Для ветеринарних лікарів, які бажають стати дипломованими ветеринарними дерматологами в Європі існує Європейський Коледж Ветеринарної Дерматології [3].

Небагато ветеринарних клінік у великих містах України мають вузькопрофільних спеціалістів – дерматологів, які мають вищу ветеринарну освіту, але не мають диплома ветеринарного дерматолога. На відміну від України, у Європі більше ветеринарних вузькопрофільних спеціалістів, у тому числі й ветеринарних дерматологів. Там навіть є вузькопрофільні ветеринарні дерматологічні клініки. Так, у Швейцарії у місті Базель є навіть окрема вузькопрофільна дерматологічна клініка Tierdermatologie Basel (Tierärztliche Spezial- und Überweisungspraxis für Allergien, Haut- und Ohrenerkrankungen aller Tierarten – Спеціалізована ветеринарна та довідкова практика при алергії, шкірних та вушних захворюваннях всіх видів тварин) [4].

Висновки. Ветеринарна дерматологія як наука відіграє важливу роль у формуванні лікарського мислення, оскільки хвороби шкіри є одними з найбільш поширених патологій у тварин, особливо дрібних (собаки та коти). Хвороби шкіри тварин є заразної та незаразної етіології; багато з них є наслідком порушення нормального функціонування внутрішніх органів та систем, тому ветеринарна дерматологія (дерматологія дрібних тварин) повинна вивчатись як окрема клінічна дисципліна на старших курсах факультетів ветеринарної медицини у ВНЗ України.

Список літератури

1. [https://www.biocontrol.ru/blog/shkola-veterinarnoj-dermatologii-v-kieve-rasskaz-doktora-
glebovoj.html](https://www.biocontrol.ru/blog/shkola-veterinarnoj-dermatologii-v-kieve-rasskaz-doktora-glebovoj.html)
2. <https://vl.emu.ee/en/about/staff/>
3. <https://ecvd.org>
4. <http://www.tierdermatologie.ch/Derm/Angebot.html>